

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu III Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: sędzia Piotr Kurczewski

Ławnicy: Krystyna Pellowska

Barbara Grzechowiak

Protokolant: p.o. staż. Natalia Skrzypczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Grodzisku Wlkp – I. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 5 maja, 16 czerwca, 4 sierpnia, 19 października i 9 listopada 2021 roku

sprawy karnej

1. **M. F. (1)** ur. (...)

w G.

syna S. i W. z domu T.,

oskarżonego o to, że

I. w dniu 16 lutego 2020 roku w G., woj. (...), na terenie pustostanu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze S. F. (1), T. F. (1) i D. J. (1), doprowadzając B. C. (1), P. W. i T. P. (1) do stanu bezbronności po uprzednim pobiciu deską dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki H. z kartą SIM operatora O. o wartości 200 zł na szkodę P. W., a także telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 120 zł oraz pieniędzy w kwocie 300 zł na szkodę B. C. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej mu wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wolsztynie z dnia 16 listopada 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 176/17 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., którą odbywał w okresie od 14 lutego 2017 roku do 15 maja 2018 roku,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. **S. F. (1)** ur. (...)

w G.

syna S. i W. z domu T.,

oskarżonego o to, że:

II. w dniu 16 lutego 2020 roku w G., woj. (...), na terenie pustostanu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. F. (1), T. F. (1) i D. J. (1), doprowadzając B. C. (1), P. W. i T. P. (1) do stanu bezbronności po uprzednim pobiciu deską dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki H. z kartą SIM operatora O. o wartości 200 zł na szkodę P. W., a także telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 120 zł oraz pieniędzy w kwocie 300 zł na szkodę B. C. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności

wymierzonej mu wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 3 grudnia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 138/13 za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k., którą odbył w okresie od 19 stycznia 2013 roku do 17 lipca 2016 roku,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k

3. **T. F. (1)**, ur. (...)

w G.

syna S. i W. z domu T.

oskarżonego o to, że:

III. w dniu 16 lutego 2020 roku w G., woj. (...), na terenie pustostanu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze S. F. (1), M. F. (1) i D. J. (1), doprowadzając B. C. (1), P. W. i T. P. (1) do stanu bezbronności po uprzednim pobiciu deską dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki H. z kartą SIM operatora O. o wartości 200 zł na szkodę P. W., a także telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 120 zł oraz pieniędzy w kwocie 300 zł na szkodę B. C. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej mu wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim wydanym w sprawie o sygn. akt II K 261/13 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., którą odbywał w okresie od 15 listopada 2017 roku do 15 listopada 2019 roku

to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. **D. J. (1)** ur. (...)

w G.

syna J. i L. z domu F.

oskarżonego o to, że:

IV. w dniu 16 lutego 2020 roku w G., woj. (...), na terenie pustostanu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze S. F. (1), M. F. (1) i T. F. (1) doprowadził B. C. (1), P. W. i T. P. (1) do stanu bezbronności po uprzednim pobiciu deską, a następnie dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki H. z kartą SIM operatora O. o wartości 200 zł na szkodę P. W., telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 120 zł, pieniędzy w kwocie 300 zł na szkodę B. C. (1)

to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

1. Uznaje oskarżonego M. F. (1) za winnego tego w dniu 16 lutego 2020 roku w G., woj. (...), na terenie pustostanu przy ul. (...), działając przed upływem 1 roku i 9 miesięcy od odbycia w okresie od 14 lutego 2017 roku do 15 maja 2018 roku kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej m.in. za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wolsztynie z dnia 16 listopada 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 176/17, wspólnie i w porozumieniu ze S. F. (1), T. F. (1) i D. J. (1), stosując przemoc w postaci uderzeń zadawanych deską w twarze pokrzywdzonych B. C. (1), P. W. i T. P. (1) tj. w sposób bezpośrednio zagrażający ich życiu a nadto uderzając pokrzywdzonych ręką dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki H. z kartą SIM operatora O. o wartości 200 zł na szkodę P. W., a także telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 120 zł i pieniędzy w kwocie 300 zł na szkodę B. C. (1) oraz telefonu komórkowego N. L. wartości 80 złotych na szkodę T. P. (1) tj. przestępstwa z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 2 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

2. Uznaje oskarżonego S. F. (1) za winnego tego, że w dniu 16 lutego 2020 roku w G., woj. (...), na terenie pustostanu przy ul. (...), działając przed upływem 3 lat i 7 miesięcy od odbycia w okresie od 19 stycznia 2013 roku do 17 lipca 2016 roku, kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej m.in. za umyślne przestępstwo podobne z art.

280 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp. z dnia 3 grudnia 2013 roku w sprawie II K 183/13, wspólnie i w porozumieniu z M., F., T. F. (1) i D. J. (1), stosując przemoc w postaci uderzeń zadawanych deską w twarze pokrzywdzonych B. C. (1), P. W. i T. P. (1) tj. w sposób bezpośrednio zagrażający ich życiu a nadto uderzając pokrzywdzonych ręką dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki H. z kartą SIM operatora O. o wartości 200 zł na szkodę P. W., a także telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 120 zł i pieniędzy w kwocie 300 zł na szkodę B. C. (1) oraz telefonu komórkowego N. L. wartości 80 złotych na szkodę T. P. (1) tj. przestępstwa z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 2 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

3. Uznaje oskarżonego T. F. (1) za winnego tego, że w dniu 16 lutego 2020 roku w G., woj. (...), na terenie pustostanu przy ul. (...), działając przed upływem 4 miesięcy od odbycia w okresie od 15 listopada 2017 roku do 15 listopada 2019 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne z art. 278 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp. z w sprawie II K 261/13, wspólnie i w porozumieniu z M., F., S. F. (1) i D. J. (1), stosując przemoc w postaci uderzeń zadawanych deską w twarze pokrzywdzonych B. C. (1), P. W. i T. P. (1) tj. w sposób bezpośrednio zagrażający ich życiu a nadto uderzając pokrzywdzonych ręką dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki H. z kartą SIM operatora O. o wartości 200 zł na szkodę P. W., a także telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 120 zł i pieniędzy w kwocie 300 zł na szkodę B. C. (1) oraz telefonu komórkowego N. L. wartości 80 złotych na szkodę T. P. (1) tj. przestępstwa z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 2 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

4. Uznaje oskarżonego D. J. (1) w dniu 16 lutego 2020 roku w G., woj. (...), na terenie pustostanu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze S. F. (1), M. F. (1) i T. F. (1) stosującymi przemoc w postaci bicia wobec B. C. (1), P. W. i T. P. (1), dokonali kradzieży telefonu komórkowego marki H. z kartą SIM operatora O. o wartości 200 zł na szkodę P. W., telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 120 zł i pieniędzy w kwocie 300 zł na szkodę B. C. (1) oraz telefonu komórkowego marki N. (...) wartości 80 złotych na szkodę T. P. (1) tj. przestępstwa z art. 280 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt. 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

5. Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonych M. F. (1), S. F. (1), T. F. (1) oraz D. J. (1) do naprawie wyrządzonych szkód poprzez zapłatę na rzecz P. W. kwoty 200 złotych, na rzecz spadkobierców B. C. (1) kwoty 420 złotych oraz na rzecz T. P. (1) kwoty 80 złotych.

6. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonych M. F. (1), S. F. (1), T. F. (1) oraz D. J. (1) solidarnie na rzecz pokrzywdzonych P. W., T. P. (1) oraz spadkobierców pokrzywdzonej B. C. (1) nawiązki w kwocie po 7.000 złotych.

7. Na podstawie art. 63 § 1 kk, zalicza oskarżonemu M. F. (1) na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary pozbawienia wolności okres faktycznego pozbawienia go wolności w toku niniejszego postępowania w formie zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 17 lutego 2020 roku godz. 10.00 i nadal

8. Na podstawie art. 63 § 1 kk, zalicza oskarżonemu S. F. (1) na poczet orzeczonej w punkcie 2 kary pozbawienia wolności okres faktycznego pozbawienia go wolności w toku niniejszego postępowania w formie zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 17 lutego 2020 roku godz. 10.40 i nadal

9. Na podstawie § 4 ust. 2 w zw. z art. 17 ust. 2 pkt. 5 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. M. oraz na rzecz adw. G. M. kwotę po 1594,08 złotych brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. F. (1) (adw. K. M.) oraz oskarżonemu S. F. (1) (adw. G. M.) z urzędu.

10. Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 624 § 1 kpk i art. 633 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt. 4 oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983r. z późn. zm.) ustalając, że koszty procesu obciążają oskarżonych w częściach różnych, zasądza od oskarżonego D. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa

koszty procesu w kwocie 400 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 300 złotych, zwalnia oskarżonych M. F. (1), S. F. (1) i T. F. (1) z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i nie wymierza im opłat.

Barbara Grzechowiak Piotr Kurczewski Krystyna Pellowska

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 30/21		
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżeń, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3 – 8 formularza.</p>				
1. USTALENIE FAKTÓW				
Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać czyn przypisany	Przy każdym czynie wskazać fakty	Dowód ze wskazaniem numeru

		oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano).	uznane za udowodnione.	karty, na której znajduje się dowód.
1.	P. S. K. O.	Czyn wskazany w pkt.1 i 2 części rozstrzygającej wyroku	W dniu 16 lutego 2020 roku w godzinach popołudniowych oskarżeni M. F. (1), S. F. (1) i D. J. (1) spotkali się na terenie G. celem wspólnego spożywania alkoholu. Po wypiciu przez każdego z nich kilku piw, oskarżeni ci poszli w stronę miejsca zamieszkania S. F. (1), który odniósłszy do domu zrobione w międzyczasie zakupy, ponownie wyszedł do M. F. (1) i D. J. (1), po czym wszyscy udali się do pobliskiego sklepu spożywczego celem zakupu dalszego alkoholu (piwa), po wypiciu którego poszli dalej na miasto. W pobliżu Urzędu Skarbowego w G. oskarżeni spotkali, współoskarżonego T. F. (1), z którym wypili kolejne piwa, po czym poszli już w czwórkę tj. M. F. (1), S. F. (1), T. F. (1) i D. J. (1) w stronę dworca PKP w G. W pewnym momencie S. F. (1)	Częściowo wyjaśnienia D. J. (1) – k. 30-31, 88 – 89, 373v – 374, 713v Częściowo wyjaśnienia M. F. (1) – k. 41 – 42, 73 – 75, 153 – 154, 219, 372v, 712-712v Częściowo wyjaśnienia T. F. (1)- k 37 – 38, 83 – 85, 232 – 233, 373 – 373v, 713 – 713v Zeznania świadków B. C. (1)- k. 8-10, 374 P. W. –k. 117 - 118 T. P. (1) – k. 97 – 98, 202 - 203 Dowodowy z dokumentów: Protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie – k. 8 Karty konsultacji medycznych pokrzywdzonych – k 2-4 Protokoły badania stanu trzeźwości pokrzywdzonych – k. 5 -7 Protokoły zatrzymania

zapropował aby pójść na melinę tj. miejsce, w którym mieszkują bezdomni, w pustostanie znajdującym się na polu, przy ul. (...) w G. , aby, jak to określił S. F. (1) „zobaczyć czy mają jakąś kasę”.	oskarżonych – k. 20, 22, 24, 26 Protokół oględzin miejsca – 29 -29, 56 – 57 Zdjęciowy materiał poglądowy – k. 107, 113 Dokumentacja medyczna pokrzywdzonego P. W.-k. 169
Po tej propozycji wszyscy oskarżeni udali się we wspomniane miejsce. Doszedłszy w pobliże rzeczzonego pustostanu, oskarżeni F. polecieli D. J. (1) aby pozostał na zewnątrz zaś S. F. (1), M. F. (1) i T. F. (1) ruszyli do środka. Były to już godziny wczesnowieczorne (około godz. 20.00)	
W tym czasie w pustostanie tym przebywali pokrzywdzeni w sprawie B. C. (1). T. P. (1) i P. W., którzy przyszli tam w godzinach popołudniowych i spożywali tam alkohol.	
W pewnym momencie słysząc, że ktoś zbliża się do pustostan T. P. (1) podszedł do wejścia, które było zasłonięte starą koldrą podpartą	

deską i wyrzła , lecz nikogo nie dostrzegł. Przed pustostanem nie było żadnego oświetlenia, zaś w jego wnętrzu za oświetlenia służyły przyniesione przez pokrzywdzonych znicze.

Kiedy T. P. (1) odwrócił się w wejściu aby wejść z powrotem do środka został uderzony deską w plecy przez jednego z oskarżonych F. , w wyniku czego wpadł do środku pomieszczenia i upadł. Następnie do wnętrza weszli M. F. (1), S. F. (1) i T. F. (1), po czym M. F. (1) zaczął trzymaną w ręce deską bić pokrzywdzonych B. C. (1), P. W. i T. P. (1). Ciosy deską zadawane były w twarze pokrzywdzonych.

Do bicia pokrzywdzonych przyłączył się również T. F. (1) i S. F. (1). Każdy z pokrzywdzonych został kilkakrotnie uderzony deską w twarz. Po chwili przerwawszy bicie pokrzywdzonych napastnicy zabrali stojące na stole butelki z alkoholem (wódka i piwem) po czym zażądali wulgarnie aby

pokrzywdzeni oddali pieniądze i telefony („dawajcie kurwy pieniądze. I telefony”) P. W. stwierdził, że nie ma telefony, na co jeden z napastników zażądał aby oddał kurtkę, a następnie zdarł ją z pokrzywdzonego i wyjął z jej kieszeni telefon komórkowy H. wraz z kartą SIM w sieci O. wartości 200 złotych, który zabrał, kurtkę zaś wyrzucił przed budynek. B. C. (1) będąc już pobitą i obawiając się o swoje życie oddała napastnikom swój telefon komórkowy N. (...) wartości 120 złotych oraz pieniądze w kwocie 300 złotych. Telefon marki N. (...) wartości 80 złotych zabrany został T. P. (1) po tym, jak kilkakrotnie został uderzony przez napastników deską.

Zabrawszy w/w rzeczy oskarżeni F. wyszli z pustostanu i wraz z D. J. (1), który cały czas stał przed budynkiem pustostanu, odeszli w stronę miejsca zamieszkania S. F. (1). Po drodze S. F. (1), wyrzucił do studzienki kanalizacyjnej na

ulicy 15 lipca
część zabranych
telefonów,
uprzednio je
uszkodziwszy.

Następnie na
podwórku w miejscu
zamieszkania S.
F. (1) wszyscy
oskarżeni wypili
jeszcze piwo, po
czym się rozeszli.

Po wyjściu
napastników,
pokrzywdzeni
ochłonawszy nieco,
poszli do szpitala
gdzie zostali zbadani
i opatrzeni (u
wszystkich
stwierdzono
stłuczenie twarzy) a
następnie o godz.
21.50 zgłosili się na
policję, informując,
że zostali napadnięci
pobici i okradzeni.
W trakcie rozpytania
podali, że
napastnikiem był
M. F. (1) zaś
towarzyszyli mu S. F.
(1) i D. F..

Z uwagi na stan
nietrzeźwości, w
jakim znajdowali
się pokrzywdzeni w
chwili zgłoszenia się
na policję (B. C. (1)
– 0,96 mg /dm³m,
T. P. (1) 1,33 mg/
dm³, P. W. 0,75
mg /dm³), polecono
pokrzywdzonym aby
na złożenie zeznań
zgłosili się po
wytrzeźwieniu.

			<p>Po opuszczeniu posterunku, z uwagi na krwawienie T. P. (1) z ust, pokrzywdzeni ponownie udali się do szpitala w G., gdzie po ponownym badaniu stwierdzono, że T. P. ma uraz żuchwy (złamaną kość żuchwy), wobec czego skierowany został do P. na leczenie operacyjne w trybie pilnym.</p> <p>W dniu 17 lutego 2020 roku o godz. 10.00 zatrzymani zostali T. F. (1) i M. F. (1), o godz. 10.20 D. J. (1), zaś o godz. 10.40 S. F. (1).</p> <p>Postanowieniami Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp. z dnia 19 lutego 2020 roku w sprawach II Kp 27/20 i II Kp 28/20 wobec M. F. (1) i T. F. (1) zastosowany został środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania.</p>	
2. `	M. F. (1)		<p>Oskarżony był w przeszłości trzykrotnie karany sędownie za przestępstwa z art. 279 § 1 kk, art. 190 § 1 kk, art. 278 § 1 kk. Wyrokiem łącznym</p>	<p>dokumenty:</p> <p>- odpis wyroku SR w Grodzisku Wlkp. w sprawie II K 106/14 oraz II K 122/14</p>

Sądu Rejonowego w Wolsztynie z dnia 16 listopada 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 176/17 połączono orzeczone wobec niego kary jednostkowe orzeczona za przestępstwa z art. 279 § 1 kk (kara 1 roku pozbawienia wolności) i z art. 190 § 1 kk)kara 6 miesięcy pozbawienia wolności) i wymierzono mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbył w okresie od 14 lutego 2017 roku do 15 maja 2018 roku,

Wobec deklarowanego przez oskarżonego leczenia psychiatrycznego w przeszłości, został on poddany jednorazowemu badaniu sądowo psychiatryczno – psychologicznemu. W wydanej opinii biegli jednoznacznie stwierdzili, że oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną, nie ma zaburzeń psychotycznych, nie jest upośledzony umysłowo. Jest natomiast

- Informacja z Krajowego Rejestru Karnego - 53 – 54

- pisemna opinii sądowo – psychiatryczna – k. 170 – 173, k.

Uzupełniająca ustna opinia z 9 listopada 2021 roku

uzależniony od alkoholu. T. criminis miał zachowaną w pełni zdolność rozpoznania znacznie popełnianego czynu jak i pokierowania swoim postępowaniem, jest w stanie uczestniczyć w postępowaniu sądowym i prowadzić swoją obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Wobec zgłaszanych przez oskarżonego oraz jego obrońcę zastrzeżeń, opartych na zaświadczeniach wystawionych M. F. podczas pobytu w tymczasowym areszcie, co do wniosków pisemnej opinii, sąd dopuścił dowód z uzupełniającej ustnej opinii biegłych lekarzy psychiatrów. W ustnej opinii biegli lekarze psychiatrzy - K. W. (1) i A. P. (1), po zapoznaniu się z aktualną dokumentacją dotyczącą stanu zdrowia M. F. w tym deklarowanymi przez niego zaburzeniami w sferze zdrowia psychicznego w całości podtrzymali wnioski swojej

wcześniejszej opinii pisemnej, wskazując, że dane zawarte w owej dodatkowej dokumentacji medycznej oskarżonego, zbieżne są z informacjami posiadanymi przez nich w trakcie wydawania opinii pisemnej a mianowicie, że wszelkie zaburzenia zachowania oskarżonego, w tym zachowania o charakterze wytwórczym, miały związek z nadużywaniem alkoholu. Co więcej jak wskazali biegli również w trakcie pobytu w areszcie, takie zachowanie M. F. jak koszmary nocne, lęki opisywane były jako zaburzenia adaptacyjne, co wskazywałoby na ich reaktywny charakter.

Biegli wskazali, również, że nie podzielają w żadnym stopniu diagnozy wskazanej w jednym z zaświadczeń wydanych oskarżonemu w areszcie jakoby cierpiał on na schizofrenię paranoidalną, bardzo

przekonująco argumentując, że deklarowane przez oskarżonego koszmary nocne, lęki, czy nawet zachowania wytwórcze nie są wystarczającymi symptomami do stwierdzenia występowania schizofrenii, zresztą również wdrożone wobec M. F. leczenie nie potwierdza takiej diagnozy gdyż nie zastosowano wobec niego leków jakie aktualnie stosuje się przy tej chorobie, przepisano mu najpierw P., a następnie T., ale w dawkach wskazujących na jego nasenne przeznaczenie. Biegli stanowczo stwierdzili, że żadne z wcześniejszych zachowań M. F. jak i żadne z deklarowanych aktualnie przez tego oskarżonego dolegliwości, nie pozwalają ich zdaniem, na postawienie diagnozy schizofrenii paranoidalnej, albowiem schizofrenia jest procesem długotrwałym i z reguły rozwijającym się w wieku znacznie młodszym aniżeli

wiek oskarżonego, tymczasem u oskarżonego w jego wcześniejszych nie incydentalnych kontaktach z lekarzami psychiatrami, nie stwierdzono jakichkolwiek wykładników rozwijania się tej choroby, również sam oskarżony wcześniej negował jakiegokolwiek nietypowe zachowania nie związane z nadużywaniem alkoholu.

Biegli stwierdzili natomiast że niewątpliwie u oskarżonego tego na skutek długotrwałego nadużywania alkoholu doszło do uszkodzenia układu nerwowego, czego dowodem jest chociażby występowanie u niego padaczki alkoholowej. Zdaniem biegłych aktualne dolegliwości podawane przez oskarżonego, mogą być wynikiem halucynozy alkoholowej, która może występować u osób uzależnionych nawet w okresie

			długotrwałej abstynencji.	
	S. F. (1)		<p>Oskarżony był w przeszłości karany sędownie za przestępstwa: z art. 280 § 1 kk, ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk przestępstwo z art. 279 § 1 kk na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 19 stycznia 2013 roku do 17 lipca 2016 roku.</p> <p>Wobec deklarowanego wcześniejszego leczenia psychiatrycznego został poddany jednorazowemu badaniu sądowo psychiatrycznemu. W wydanej opinii biegli zgodnie stwierdzili, że u S. F. nie występują zaburzenia psychotyczne, jak i objawy przyjęte za kryteria diagnostyczne zaburzeń psychotycznych takie jak patologiczne zaburzenia nastroju, zaburzenia postrzegania, treści i toku myślenia. W przeprowadzonych badaniach biegli ustalili, że S. F.</p>	<p>dokumenty:</p> <ul style="list-style-type: none"> -odpis wyroku SR w Grodzisku Wlkp. w sprawie IIK 138/13 - Informacja z Krajowego Rejestru Karnego - k. 50 -51 - opinii sądowo – psychiatryczna – k. 174 – 176

			<p>jest upośledzony umysłowo w stopniu lekkim, co jednak nie miało wpływu, ze względu na charakter zarzutu, na jego zdolność rozpoznania znaczenie podejmowanych czynów jak i pokierowania swoim zachowaniem. T. criminis był poczytalny i jest zdolny do udziału w postępowaniu sądowym, wymaga jedynie pomocy w prowadzeniu swojej obrony.</p>	
	T. F. (1)		<p>Oskarżony był w przeszłości karany sądownie za liczne przestępstwa z art. 278 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp. z w sprawie II K 261/13w okresie od 15 listopada 2017 roku do 15 listopada 2019 roku kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne</p>	<p>Kopia wyroku SR w Grodzisku Wlkp w sprawie II K 261/13</p> <p>- notatka w sprawie odbywania przez T. F. kary – k. 225</p>
	D. J. (1)		<p>Oskarżony w przeszłości nie był karany sądownie</p>	<p>Informacja z Krajowego Rejestru Karnego - k. 50 -51</p>
	M. F. (1)		<p>Oskarżony liczy sobie aktualnie 33 lata, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie</p>	<p>Oświadczenie oskarżonego</p>

			gimnazjalne, nie ma żadnego wyuczonego zawodu, przed zatrzymaniem pracował dorywczo jako pracownik fizyczny, nie posiada majątku.
	S. F. (1)		Oskarżony liczy sobie obecnie 39 lat, jest żonaty, na utrzymaniu ma troje małoletnich dzieci. Posiada wykształcenie w zakresie szkoły podstawowej. Przed zatrzymaniem pracował w charakterze brukarza
	T. F. (1)		Oskarżony liczy sobie obecnie 38 lat, jest wdowcem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie zawodowe w zawodzie stolarza. Nigdzie nie pracuje, utrzymuje się z pobieranej renty. Nie posiada majątku.
	D. J. (1)		Oskarżony ma 27 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie gimnazjalne, nie ma żadnego wyuczonego zawodu, nigdzie nie

			pracuje, nie posiada żadnego majątku.	
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano).	Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.
1	M. F. (1)	Czyn wskazany w pkt. 1 części rozstrzygającej wyroku	Wcześniejsze twierdzenie jakoby nie brał aktywnego udziału w przestępstwie a jedynie był na miejscu zdarzenia. Twierdzenie oskarżonego M. F. (1) jakoby pobicia i okradzenia pokrzywdzonych dokonał sam i nie było z nim żadnego z pozostałych współoskarżonych	Wyjaśnienia oskarżonych: - T. F. (1) - D. J. (1) Zeznania świadków: B. C. (1) P. W. T. P. (1)
2	S. F. (1)	Czyn wskazany w pkt. 2 części rozstrzygającej wyroku	Twierdzenia oskarżonego S. F. (1), że w ogóle nie było go na miejscu zdarzenia i nie brał udziału w jakimkolwiek zdarzeniu z udziałem pokrzywdzonych	Wyjaśnienia oskarżonych: - częściowo M. F. (1) - T. F. (1) - D. J. (1) Zeznania świadków: B. C. (1) P. W. T. P. (1)

3	T. F. (1)	Czyn wskazany w pkt. 3 części rozstrzygającej wyroku	Twierdzenia oskarżonego T. F. (1) jakoby był jedynie na miejscu zdarzenia, jednak nie brał aktywnego udziału w zdarzeniu, stojąc początkowo jedynie przed pustostanem w którym doszło do przestępstwa, a następnie wszedł jedynie do środka aby zobaczyć co się tak dzieje	Wyjaśnienia oskarżonych: - D. J. (1) Zeznania świadków: B. C. (1) P. W. T. P. (1)
4	D. J. (1)	Czyn wskazany w pkt. 4 części rozstrzygającej wyroku	Twierdzenia oskarżonego, że wziął udziału w żadnym przestępstwie a jedynie był na miejscu zdarzenia.	Wyjaśnienia oskarżonego D. J. (1)

1. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Wskazać L.p. odnoszącą się do faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.	
1.1 1.2. 1.3 1.4	Wyjaśnienia M. F. (1)	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim przyznał się on ostatecznie do udziału w rozboju na szkodę pokrzywdzonych, jak również w zakresie w jakim wcześniej przed przyznaniem się potwierdził on, że do	

		<p>pustostanu, w którym dokonany został rozbój poszedł on wspólnie z braćmi – T. i S. a także siostrzeńcem D. J. (1). W tym zakresie wyjaśnienie te były zbieżne z prawdziwymi częściowo wyjaśnieniami współoskarżonych T. F. (1) i D. J. (1) jak i zeznaniami pokrzywdzonych, którzy wskazywali M. F. (1) jako jednego z napastników.</p>	
<p>1.1 1.2. 1.3 1.4</p>	<p>Wyjaśnienia T. F. (1)</p>	<p>Na wiarę zasługiwały wyjaśnienia tego oskarżonego w części, w jakiej potwierdził on, że w dniu zdarzenia spożywał alkohol w towarzystwie współoskarżonych a następnie wspólnie z nimi udał się do pustostanu, w którym dokonane zostało przestępstwo będące przedmiotem niniejszego postępowania. Prawdziwe albowiem zbieżne z prawdziwymi częściowo wyjaśnieniami współoskarżonych M. F. (1) i D. J. (1) jak i zeznaniami pokrzywdzonych, w szczególności P. W. i T. P. (1) było również potwierdzenie przez tego oskarżonego, że podczas zdarzenia wszedł on do wnętrza pustostanu , jakkolwiek nieprawdziwe było wyjaśnienie dotyczące tego kiedy to nastąpiło i co w środku robił, co omówione zostanie w dalsze części. Zgodne z relacjami pokrzywdzonych oraz</p>	

		<p>częściowo wyjaśnieniami M. F. (1) było także, wyjaśnienie tego oskarżonego w którym potwierdził on, że wewnątrz pustostanu była stosowana przemoc wobec pokrzywdzonych w postaci bicia ich deską, jak również, że były wobec pokrzywdzonych kierowane żądania wydania pieniędzy i telefonów. Prawdziwe było także wyjaśnienie tego oskarżonego, że po wyjściu z pustostanu udał się ze współoskarżonymi do miejsca zamieszkania S. F. (1) i że S. F. (1) przekazywał współoskarżonym pieniądze na zakup piwa, zaś po drodze wyrzucone do studzienki kanalizacyjnej zostały zabrane pokrzywdzonych telefony.</p>	
<p>3.1. 3.2.</p>	<p>Wyjaśnienie D. J. (1)</p>	<p>Prawdziwa niemal w całości była pierwsza relacja procesowa tego oskarżonego, kiedy to spontanicznie opisał przebieg zdarzeń feralnego dnia, wskazując, że przed zdarzeniem spożywał alkohol najpierw ze współoskarżonymi M. i S. F. (1) a następnie także T. F. (1), po czym powstał pomysł, rzucony przez S. F. (1) aby pójść zobaczyć czy pokrzywdzeni nie mają jakiś pieniędzy, co oczywiście kłamliwie było na potrzeby procesu tłumaczone przez D. J. jako pomysł ewentualnego dołożenia</p>	

		<p>się przez pokrzywdzonych do alkoholu, podczas gdy wedle reguł doświadczenia życiowego, obiektywnie należy to zrozumieć jako ewidentna propozycja okradzenia pokrzywdzonych. Zgodne z prawdą, albowiem zbieżne z relacjami pokrzywdzonych, było również ówczesne wyjaśnienie tego oskarżonego, że po dojściu do pustostanu, w którym przebywali pokrzywdzeni do jego wnętrza weszli wszyscy trzej bracia F. a po chwili z wnętrza zaczęły dochodzić krzyki, odgłosy świadczące o stosowaniu przemocy, odgłosy uderzeń, prośby pokrzywdzonych o zostawienie ich w spokoju, stwierdzenia, że pokrzywdzony ma dość. Prawdziwe albowiem zbieżne z częściowo prawdziwymi wyjaśnieniami T. F. i M. F. były także relacje D. J., że po wyjściu z pustostanu S. F. (1) przekazywał pozostałym pieniądze aby kupili piwo, które oskarżeni spożyli się jeszcze na podwórku w miejscu zamieszkania S. F..</p>	
	<p>Zeznania świadków B. C. (1) P. W. T. P. (1)</p>	<p>Sąd niemal w całości (poza częścią zeznań T. P. (1), co omówione zostanie w dalszej części) dał wiarę relacji pokrzywdzonych, którzy przebieg zdarzenia w trakcie którego zostali pokrzywdzeni podawali,</p>	

spontanicznie, rzeczowo, zbieżnie, jakkolwiek nie identycznie co świadczy o indywidualnej i w żadnym stopniu nie ustalonej wersji tychże wydarzeń. Pewne rozbieżności z podawanej wersji zdarzeń (jak chociażby twierdzenie B. C., że w momencie rozpoczęcia rozboju T. P. spał, czego zresztą nie potwierdził ani T. P. ani P. W.) niewątpliwie wynikają z bardzo dynamicznego charakteru zajścia, stanowiącego całkowite zaskoczenie dla pokrzywdzonego jak i niewątpliwie stanu nietrzeźwości w jakiej znajdowali się wszyscy pokrzywdzeni. Stąd pewne rozbieżności co do chronologii zdarzeń, co jednak nie wpływa negatywnie na ocenę ich wiarygodności, zwłaszcza, że ich łączna analiza pozwala na odtworzenie faktycznego przebiegu zdarzeń. Co więcej pokrzywdzeni nie pozostawali w jakichkolwiek relacjach z oskarżonymi, B. C. w ogóle napastników nie znała, co sprawia, że nie mieli oni jakiegokolwiek racjonalnego powodu aby ich fałszywie pomówić.

Niestety z przyczyn od sądu nie zależnych, nie było możliwości bezpośredniego przesłuchania pokrzywdzonych w toku niniejszego postępowania albowiem pokrzywdzona

		B. C. zmarła, zaś T. P. (1) i P. W., prowadząc ustalony tryb życia nie byli dla sądu „osiągalni” mimo podjętych przez sąd czynności zmierzających do ich przesłuchania.	
	Pisemne i uzupełniająca ustna opinia biegłej S. P.	Opinie autorstwa biegłej zarówno pisemne jak i uzupełniająca ustna były rzeczowe, logiczne zarówno w wywodach jak i wnioskach. Były one przy tym sporządzone w sposób przystępny i przekonujący.	
	Pisemne i uzupełniające ustane opinie biegłych lekarzy psychiatrów oraz psychologia K. W., A. P. i O.	Opinie bardzo rzeczowe, wyczerpujące, logiczne i przystępne w wywodach jak i wnioskach. Szczegółowo odnoszące się do poszczególnych kwestii jak i wątpliwości formułowanych przez obrońcę osk. M. F. (opinia uzupełniająca ustna)	
	dokumenty: Protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie Karty konsultacji medycznych pokrzywdzonych Protokoły badania stanu trzeźwości pokrzywdzonych Protokoły zatrzymania oskarżonych Protokół oględzin miejsca Zdjęciowy materiał pogładowy	Sąd w całości dał wiarę dowodom z zebranych w sprawie dokumentów. Sporządzone zostały one przez uprawnione do tego osoby, w prawidłowej formie. Ich rzetelność nie była kwestionowana przez strony a i sąd z uwagi na wskazane cechy nie miał powodu kwestionować ich wiarygodności.	

	<p>Dokumentacja medyczna pokrzywdzonego P. W.</p> <p>Odpisy wyroków dotyczące oskarżonych</p> <p>Informacje o oskarżonych z K.</p>		
<p>1.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Wskazać L.p. odnoszącą się do faktu z pkt 1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.</p>	
	<p>wyjaśnienia oskarżonego S. F. (1)</p>	<p>Całkowicie niewiarygodne były twierdzenia S. F. (1) jakoby nie było go w ogóle razem z braćmi na miejscu zdarzenia i nie wziął on udziału w zarzucanym mu przestępstwie albowiem twierdzenia te są sprzeczne z wszystkimi wyjaśnieniami współoskarżonych w zakresie, w jakim sąd ocenił je za wiarygodne jak również zeznaniami pokrzywdzonych, którzy jednoznacznie wskazywali na obecność trzech napastników w pustostanie, w którym doszło do napadu na nich. Sąd nie żadnych wątpliwości, że uparta negacja oskarżonego miała w założeniu umożliwić mu uniknięcia odpowiedzialności za</p>	

		przestępstwo, jakiego się faktycznie dopuścił.	
	wyjaśnienia oskarżonego M. F. (1)	<p>Nie zasługiwały na wiarę wyjaśnienia tego oskarżonego jakoby był jedynie na miejscu przestępstwa jednak nie brał w nim udziału, jak podał będące przesłuchany po raz pierwszy przez prokuratora w postępowaniu przygotowawczym. Przeczyły temu bowiem jednoznaczne wyjaśnienia zarówno D. J. (1), T. F. (1) jak i pokrzywdzonych, którzy jednoznacznie wskazali, że M. F. (1) był aktywnym uczestnikiem rozboju. .</p> <p>Nieprawdziwe były również późniejsze wyjaśnienia tego oskarżonego jakoby tylko on, bez udziału żadnego ze współoskarżonych dokonał rozboju na pokrzywdzonych. Temu wyjaśnieniu przeczyły bowiem zarówno wspomniane już wcześniej wyjaśnienia D. J., wyjaśnienia T. F. (1) i pokrzywdzonych, którzy jednoznacznie potwierdzali udział w rozboju zarówno M., S. jak i T. F. (1) ale również wspomniane wcześniej wyjaśnienia samego M. F., który podał wówczas, że w rozboju uczestniczyli jego bracia S. i T. F. (1). Sąd nie ma żadnych wątpliwości, że</p>	

		to wyjaśnienia umożliwić miało uniknięcie odpowiedzialności S. i T. F. (1) jak i D. J. (1), jednak było ono tak naiwne z uwagi na jego sprzeczność z innym materiałem dowodowym, że w żadnym stopniu nie zasługiwało na wiarę.	
	wyjaśnienia T. F. (1)	Sąd nie dał wiary twierdzeniom tego oskarżonego, że jego rola w przedmiotowym przestępstwie ograniczała się do roli tzw. czujki albowiem przeczą temu jednoznaczne i konsekwentne wyjaśnienia współoskarżonego D. J. (1), jak również zeznania pokrzywdzonych w szczególności P. W. i T. P. (1) (w części w jakiej sąd dał mu wiarę), którzy jednoznacznie wskazali, że T. F. (1) bardzo aktywnie brał udział w rozboju, bijąc pokrzywdzonych i zabierając należące do nich rzeczy.	
	Wyjaśnienie D. J. (1)	Nie zasługiwały na wiarę twierdzenia tego oskarżonego, który od początku aż do końca negował swój udział w przestępstwie, twierdząc, że był jedynie na miejscu zdarzeniu jednak nie miał on żadnej wyznaczonej roli, albowiem przeczą temu jego własne wyjaśnienie z zestawieniem z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, co szerzej opisane	

		<p>zostanie w dalszej części. Wyjaśnienie to niewątpliwie zmierzało do uniknięcia przez oskarżonego odpowiedzialności za przestępstwo w którym faktycznie współuczestniczył.</p>	
	<p>Zeznania T. P. (1)</p>	<p>Sąd jako budzące wątpliwości a tym samym nieprzydatne do czynienia ustaleń w sprawie uznał zeznania świadka T. P. (1) z dnia 30 lipca 2020 roku w zakresie w jakim różniły się one od jego pierwszych zeznań z 19 lutego 2020 roku. Opis podany przez tego świadka w drugich zeznaniach w istotnych kwestiach różnił się od relacji podanej przez niego tuż po zdarzeniu - w dniu 19 lutego 2020 rok. Świadek odmiennie określał czas zaistnienia czynu, wskazując, że były to godziny popołudniowe, mimo, że wcześniej świadek zbieżnie z relacjami pozostałych pokrzywdzonych jak dowodami z dokumentów (badania lekarskiego, zgłoszenia o przestępstwie) zeznawał, że były to godziny wieczorne (około 20.00). Świadek też inaczej niż wcześniej opisywał również przebieg wypadków oraz konfigurację osobową napastników. Sąd nie ma jakichkolwiek wątpliwości, że zmiana ta nie wynikała z</p>	

		intencjonalnego działania pokrzywdzonego lecz faktu upływu czasu, który przy prowadzonym przez świadka trybie życia w tym nałogowo nadużywanym alkoholu, uwzględniając zasady logiki i doświadczenia życiowego sprawił, że świadek ponownie przesłuchiwany podał to tak jak zapamiętał a ewidentnie słabo już pamiętał.	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.	Przy każdym czynie wskazać oskarżonego.	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	Czyn wskazany w punkcie 4 części rozstrzygającej wyroku	D. J. (1)
Art. 280 § 1 kk „Kto kradnie używając przemocy wobec osoby, lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12 „ „Rozbój jest odmianą kradzieży kwalifikowanej, ze względu na sposób jej popełnienia, polegający na zastosowaniu przez sprawcę taksatywnie			

wymienionych w art. 280 § 1 KK szczególnych sposobów działania sprawcy skierowanych wobec człowieka, służących do zawładnięcia rzeczą, polegających na użyciu przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia albo doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Istota rozboju sprowadza się do tego, że sprawca tego przestępstwa stosuje ww. sposoby działania dla zrealizowania celu polegającego na bezprawnym zawładnięciu cudzą rzeczą ruchomą poprzez jej zabór i przywłaszczenie.

W literaturze i orzecznictwie, poczynając od KK z 1932 r., utrwaliło się stanowisko, że w wypadku rozboju, przestępstwa charakteryzującego się podwójnym przedmiotem zamachu, warunkiem jego popełnienia jest swoista kolejność działań sprawcy, a mianowicie – że zamach na człowieka powinien poprzedzać zamach na mienie lub przynajmniej występować z nim jednocześnie a także – że warunkiem odpowiedzialności za rozbój jest to, by sprawca chcąc osiągnąć swój zamiar, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, powziął ten zamiar przed

lub choćby w trakcie używania przemocy wobec osoby lub grożenia natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności”. (komentarz do art. 280 Kodeksu Karnego Przestępstwa przeciwko mieniu i gospodarcze, System Prawa Karnego tom 9, red. dr hab. Robert Zawłock. 2011),

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego sąd nie ma żadnych wątpliwości, że D. J. (1) udając się wspólnie ze S. F. (1), M. F. (1) i T. F. (1) do miejsca pobytu pokrzywdzonych w pustostanie przy ul. (...) celem „sprawdzenia czy pokrzywdzeni nie mają jakiś pieniędzy” przystał w sposób konkludentny na udział w okradzeniu pokrzywdzonych.

Oczywistym w kontekście zasad doświadczenia życiowego jest bowiem, że osoby bezdomne, jakimi są pokrzywdzeni, sypiające po pustostanach, są osobami ubogimi, z pewnością nie skorymi do dokładania się do zakupu alkoholu dla innych osób, czy też dzielenia się posiadanymi pieniędzmi, jak sugerował D. J.. Tym samym sprawdzanie czy nie mają pieniędzy stanowiło w rzeczywistości plan zabrania im ewentualnie posiadanych pieniędzy

tj. kradzież. Z kolei dalsze zachowanie D. J., który stanąwszy przed miejscem, w którym przebywali pokrzywdzeni i do którego weszli pozostali oskarżeni aby okraść pokrzywdzonych i słysząc następnie, że wewnątrz dochodzi do stosowanie przemocy wobec pokrzywdzonych w formie ich uderzania i bicia, co w sposób logiczny oznaczało, że dla osiągnięcia celu kradzieży zastosowana została przemoc, nie oddali się stamtąd, czym przynajmniej w sposób dorozumiany zdystansowałby się od tego co robią pozostali oskarżeni, a co w owym czasie dla D. J. było już jasne, że dochodzi do okradzenia pokrzywdzonych z użyciem przemocy tj. rozboju, tym samym pozostając tam, w taki właśnie dorozumiany sposób zaakceptował zarówno zachowanie współoskarżonych jak i swoją rolę w tym przestępstwie jako tzw. „czujki” nawet jeśli pozostali oskarżeni, precyzyjnie nie wyznaczyli mu takiej roli. Pozostając bowiem w miejscu przestępstwa i stojąc przed pustostanem w którym przy użyciu przemocy okradani byli pokrzywdzeni, D. J. sam przyjął rolę osoby, która ostrzeże pozostałych w przypadku, gdyby

na zewnątrz wydarzyło się coś, co mogłoby zagrażać powodzeniu realizowanego przestępstwa. Tym samym oskarżony D. J. współdziałając ze S., M. i T. F. (1), wziął udział w kradzieży poprzedzonej przemocą zastosowaną przez braci F., wziął tym samym udział w przestępstwie rozboju z art. 280 § 1 kk. Sąd uznał, że mimo pozytywnego ustalenia, że współoskarżeni F. stosowali przemoc w sposób bezpośrednio zagrażający życiu pokrzywdzonych, co wyczerpuje znamiona rozboju kwalifikowanego z art. 280 § 2 kk, to D. J. winien odpowiadać za współudział w rozboju w typie podstawowym z art. 280 § 1 kk, tj. takim jaki zarzucono mu aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, albowiem mimo, że słyszał odgłosy stosowania przemocy wobec pokrzywdzonych, to nie wszedłszy w żadnym momencie do wnętrza pustostanu, gdzie byli bici pokrzywdzeni, nie widział w jaki sposób, przy pomocy ewentualnie czego, są obi bici tym samym nie można mu przypisać znamienia współdziałania z osobą (osobami) działającymi w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu (co czynili współoskarżeni F.) zaś w czasie zaproponowania samej

kradzież oraz w drodze na miejsce ostatecznego rozboju, nie były prowadzone żadne rozmowy na temat tego, w jaki konkretnie sposób kradzież zostanie dokonana. Tym samym, mimo, że już po zakończeniu rozboju, kiedy współoskarżeni F. wychodzili z pustostanu, D. J. widział, że dzierżę w rękach deski, co z pewnością skojarzył, że użyte one zostały do pobicia pokrzywdzonych to nadal nie wiedział w jakie części ciała uderzenia deskami tymi zostały zadane i czy stanowiło to sposób działania zagrażający życiu pokrzywdzonych. Co więcej wiedzę o użyciu desek przy stosowaniu przemocy D. J. uzyskał już po zakończeniu przestępstwa, tym samym nie mógł, nawet w sposób dorozumiany, zaakceptować faktu takiego niebezpiecznego dla życia pokrzywdzonych sposobu działania w czasie gdy przestępstwo trwało.

Nie sposób mieć wątpliwości co do zawinionego działania D. J.. Oskarżony mimo, że jest osobą młodą, niespełna 30-letnią, doskonale, jak każdy dorosły człowiek, zdaje sobie sprawę, że okradania innych z użyciem przemocy i to bez względu na jej nasilenie czy też towarzyszące temu

<p>zagrożenie dla zdrowia i życia pokrzywdzonego, jest bezprawiem, piętnowanym przez normy społeczne i etyczne i sankcjonowanym przez normy prawne. Mimo tej świadomości oskarżony w sposób intencjonalny przystał na propozycję okradzenia pokrzywdzonych a następnie zaakceptował w sposób dorozumiany, że kradzież ta odbędzie się z użyciem przemocy. Jego zachowaniu w zakresie współudziału w rozboju towarzyszył co najmniej zamiar ewentualny, dowodzący umyślności jego działania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej.</p>			
	<p>1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>	<p>Czyny wskazane w punktach 1,2 i 3 części rozstrzygającej wyroku</p>	<p>M. F. (1) S. F. (1) T. F. (1)</p>
	<p>Art. 280 § 1 kk „Kto kradnie używając przemocy wobec osoby, lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12 „ Art. 280 § 2 kk „Jeżeli sprawca rozboju posługuje się bronią</p>		

palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działa w innym sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3”

Art. 64 § 1 kk „Jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę”

„Rozbój jest odmianą kradzieży kwalifikowanej, ze względu na sposób jej popełnienia, polegający na zastosowaniu przez sprawcę taksatywnie wymienionych w art. 280 § 1 KK szczególnych sposobów działania sprawcy skierowanych wobec człowieka, służących do zawładnięcia rzeczą, polegających na użyciu przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego

jej użycia albo doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Istota rozboju sprowadza się do tego, że sprawca tego przestępstwa stosuje ww. sposoby działania dla zrealizowania celu polegającego na bezprawnym zawładnięciu cudzą rzeczą ruchomą poprzez jej zabór i przywłaszczenie.

W literaturze i orzecznictwie, poczynając od KK z 1932 r., utrwaliło się stanowisko, że w wypadku rozboju, przestępstwa charakteryzującego się podwójnym przedmiotem zamachu, warunkiem jego popełnienia jest swoista kolejność działań sprawcy, a mianowicie – że zamach na człowieka powinien poprzedzać zamach na mienie lub przynajmniej występować z nim jednocześnie a także – że warunkiem odpowiedzialności za rozbój jest to, by sprawca chcąc osiągnąć swój zamiar, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, powziął ten zamiar przed lub choćby w trakcie używania przemocy wobec osoby lub grożenia natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności”. (komentarz do art. 280 Kodeksu Karnego

Przestępstwa przeciwko mieniu i gospodarcze, System Prawa Karnego tom 9, red. dr hab. Robert Zawłock. 2011),

W art. 280 § 2 kk przewidziana jest tzw. kwalifikowana poprzez sposób działania sprawcy (sprawców) forma rozboju. Zawarty w art. 280 § 2 KK katalog sposobów działania sprawcy ma charakter enumeratywny.-

Współsprawstwo, sprawstwo kierownicze i sprawstwo polecające dotyczy wypadków, gdy w popełnieniu przestępstwa uczestniczy dwie lub więcej osób, zaś ich rola w popełnieniu przestępstwa jest różnicowana w ten sposób, iż żadna z nich lub co najmniej część spośród współdziałających samodzielnie nie realizuje swoim zachowaniem istoty czynu nastawionego na sprawstwo pojedyncze. Istota współdziałania sprowadza się zatem do określenia podstaw odpowiedzialności karnej w przypadkach, gdy w popełnieniu przestępstwa uczestniczy dwie lub więcej osób, zaś co najwyżej jedna z nich realizuje swoim zachowaniem znamiona typu czynu zabronionego, określonego w części szczególnej lub przepisach pozakodeksowych.

Wykorzystanie konstrukcji sprawstwa

pojedynczego jako
podstawy kwalifikacji
prawnej zachowań tych
współuczestniczących,
którzy nie realizują w
pełni znamion typu czynu
zabronionego określonego
w przepisie części
szczególnej lub przepisie
pozakodeksowym jest z
oczywistych powodów
niewystarczające, stąd też
konieczne jest określenie
w ustawie przesłanek
odpowiedzialności za
współdziałanie (komentarz
do art. 18 kk Nauka
o przestępstwie. Zasady
odpowiedzialności. (...)
Prawa Karnego tom 3, red.
dr hab. R. D., 2013

Uwzględniając
zrekonstruowany na
podstawie wiarygodnych
dowodów stan sprawy,
sąd nie miał wątpliwości,
że zachowaniem swoim
w dniu 16 lutego 2020
roku oskarżeni M. F.
(1), S. F. (1) i T. F.
(1) wyczerpali wszelkie
znamiona przestępstwa z
art. 280 § 2 kk. Oskarżeni
udali się do miejsca
pobytu pokrzywdzonych,
o których wiedzieli, że
są osobami bezdomnymi,
z zamiarem okradzenia
ich. Dotarłszy do
znajdującego się w
polu pustostanu, będącego
starym budynkiem
gospodarczym, wszedłszy
do środka bezzwłocznie
przystąpili do stosowanie
przemocy wobec
przebywających tam
bezdolnych – B. C. (1). P.
W. i T. P. (1) i to przemocy

stosowanej w sposób bezpośrednio zagrożający ich życiu albowiem bili pokrzywdzonych drewnianą belką od palety po twarzach i to z siłą tak dużą, że spowodowali u T. P. (1) uraz kości żuchwy, która to kość, jak wskazała biegła, jest dość masywna a tym samym też mocna i jej uszkodzenia wymaga użycia sporej siły i cios o takiej sile zadany w głowę, mógł spowodować obrażenia czaszkowo – mózgowo, stanowiące realne zagrożenia dla życia. Stosowanej przemocy towarzyszył zwerbalizowany wulgarnie nakaz wydanie przez pokrzywdzonych posiadanych przez nich telefonów i pieniędzy, co potwierdza, że celem stosowanie owej przemocy było „przekonanie” aby wydali oni napastnikom rzeczy, które napastnicy zamierzali zabrać w celu przywłaszczenia tj. ukraść.

Odnosząc się w tym miejscu do wyjaśnień oskarżonych M. F. (1) i T. F. (1), którzy na przestrzeni postępowania wzajemnie pomawiając się, starali się jednocześnie minimalizować swoją rolę w przestępstwie, wskazać należy, że po pierwsze w kontekście wiarygodnych relacji pokrzywdzonych, sąd nie ma wątpliwości, że obaj ci oskarżenia brali aktywny udział w rozboju, a po drugie w kontekście przytoczonej wcześniej

definicji współsprawstwa, nie sposób mieć wątpliwości, że oskarżenia ci nawet w przypadku braku realizacji przez któregokolwiek z nich wszystkich znamion czasownikowych przestępstwa rozboju kwalifikowanego, wzajemnie akceptując swoje działania, wspólnie dopuścili się zarzucanego im przestępstwo. Samobowiem występowanie sprawcy po stronie napastników, nawet bez podejmowania czynności czasownikowych, powoduje wrażenie przewagi napastników i zniechęca pokrzywdzonych przed podjęciem oporu w obawie o możliwe konsekwencje jakie spotkać ich mogą ze stroną przeważającej siły napastników.

Sąd w żadnym stopniu nie podzielił także wywodów obrońcy oskarżonego M. F. (1) jakoby nie sposób kwalifikować zachowania jego mandant jako rozboju albowiem pomiędzy stosowaniem przemocy i zaborem mienia wystąpiła znacząca przerwa zrywająca więź łączącą przemoc z zaborem, wobec czego M. F. odpowiadać powinien za dwa odrębnie popełnione przestępstwa pobicia i kradzieży. Sąd pragnie stanowczo wskazać, że wywody te nie mają żadnego umocowania w

jakimkolwiek materiale dowodowy. Zarówno z zeznań pokrzywdzonych jak i nawet wyjaśnień oskarżonych nie wynika aby nastąpiła jakakolwiek przerwa w przestępczych działaniach napastników aby pomiędzy pobiciem pokrzywdzonym a ich okradzeniem nastąpiła jakakolwiek dłuższa przerwa. Co więcej od samego początku działań oskarżonych, klarowny był cel ich działania – zabór mienia pokrzywdzonych. Tak więc stosowana przemoc była od początku środkiem do osiągnięcia już wcześniej podjętego zamiaru okradzenia pokrzywdzonych, który to zamiar (pomysł) został zwerbalizowany przez S. F. (1) i zaakceptowany przez pozostałych jeszcze przed dotarciem na miejsce przestępstwa.

Poza jakąkolwiek racjonalną wątpliwością pozostaje też wina oskarżonych F.. Wszyscy oni są osobami dorosłymi, poczytalnymi, znającymi przynajmniej elementarne zasady społeczne, etyczne i prawne. Tym samym mają oni pełną świadomość, że kradzież cudzego mienia z zastosowaniem przemocy jest naganne społecznie i karalne prawnie. Nawet podstawowa wiedza posiadana przez oskarżonych pozwalała im na skojarzenie, że bicie twardym przedmiotem jakim jest deska, z

	<p>duża siła w głowy pokrzywdzonych naraża tychże pokrzywdzonych na bezpośrednio niebezpieczeństwo utraty życia, albowiem spowodować może uraz organu chronionego czaszką jakim jest mózg zaś każdy uraz mózgu stanowi zagrożenia dla życia człowieka i jest to wiedza powszechna.</p> <p>Decydując się na popełnienie przedmiotowego przestępstwa żaden z oskarżonych nie znajdował się w żadnej anormalnej sytuacji decyzyjnej. Każdy z nich miał możliwość i powinien zaniechać udziału w tym czynie, świadom naganności takiego postępowania, Żaden z nich jednak nie zachował się zgodnie z normą zakazującą tego rodzaju postępowania albowiem wszyscy oni chcieli popełnić ten czyn. Ich zachowanie było intencjonalne i tym samym zawinione w formie umyślności działania.</p>	
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej.		
	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania	
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz		

zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania.			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania.			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia.			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.	Przytoczyć okoliczności.
M. F. (1) S. F. (1) T. F. (1)	1 2 3	1 2 3	Miarkując okoliczności dotyczące wymiaru kary wobec oskarżonych M. F. (1), S. F. (1) i T. F. (1) sąd zważył, że podstawowym kryterium orzekania kary w ramach prewencji indywidualnej jest zgodnie z art. 53 k.k. przede wszystkim osobowość sprawcy, a w szczególności stopień jego zawinienia, rodzaj i rozmiar ujemnych

następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a także relacja między charakterem popełnionego przez niego czynu, a potrzebami w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa. Uznając zatem winę oskarżonego w zakresie przypisanego im czynu, sąd przystąpił do wymierzenia zasłużonych przez nich kar

Przy wymiarze kary sąd miał na uwadze tak okoliczności obciążające, jak i łagodzące dotyczące oskarżonych.

Jako okoliczności obciążające uwzględniono:

- wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonych. Budzą powszechne oburzenie i potępienie zachowania polegające na bandyckim napadaniu osób celem ich okradzenia, połączone ze stosowaniem przemocy w sposób zagrażający życiu napadniętych

- wysoki jest stopień winy oskarżonych którzy w sposób zaplanowany dokonali przypisanego im przestępstwa,

- bezwzględność i brutalność działania sprawców, objawiające się biciem w sposób zagrażający życiu

pokrzywdzonych i to w sytuacji, gdy przy swojej przewadze liczebnej, mogli oraz prawdopodobnej w stopniu granicznym z pewnością nietrzeźwości pokrzywdzonych, mogli oni osiągnąć zamierzone cel praktycznie bez stosowania przemocy.

- uprzednia karalność oskarżonych za umyślne przestępstwa podobne i działanie w ramach recydywy specjalnej z art. 64 § 1 kk, co dowodzi niepowodzenia dotychczas stosowanej wobec oskarżonych polityki karnej, mimo, że obejmowała ona już izolację oskarżonych od społeczeństwa w ramach kary pozbawienia wolności.

- ważką w ocenie sądu okolicznością obciążającą jest również to kim byli pokrzywdzeni a mianowicie osoby bezdomne i przez ten fakt już pokrzywdzone przez los. Osoby funkcjonujące poza nawiasem społeczeństwa, pozbawione życiowej stabilności, jakiegokolwiek zabezpieczenia bytowego, niemalże wegetujące z dnia na dzień. Dodatkowe krzywdzenie takich osób w ocenie sądu jest przejawem skrajnej bezduszności i oczywistej głębokiej demoralizacji.

Z kolei na korzyść oskarżonych sąd przyjął

- częściowe jakkolwiek pokrętne przyznanie się oskarżonych M. F. (1) i T. F. (1) do udziału w przestępstwie jakkolwiek towarzyszące temu wyjaśnienia nie stanowiły elementu skruchy lecz stanowiły próbę bądź ograniczenia swojej odpowiedzialności czy też umożliwienia uniknięcia tej odpowiedzialności innym oskarżonym, czego z pewnością nie sposób oceniać na korzyść oskarżonych

- deklarowana przez M. F. chęć przeproszenia pokrzywdzonych za popełnione na ich szkodę przestępstwo

- prowadzenie przez oskarżonego S. F. ustabilizowanego trybu życia przed czynem, wykonywanie pracy zarobkowej, utrzymywanie rodziny.

Mając na uwadze wyżej wszystkie wymienione wyżej okoliczności obciążające oraz łagodzące sąd wymierzył oskarżonym M. F. (1), S. F. (1) oraz T. F. (1) równe kary po 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd uznał, że przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności sprawy, biorąc pod uwagę postawę oskarżonych zarówno

			<p>przed jak i po popełnieniu przestępstwa jak również w toku prowadzonego postępowania wszyscy oni zasłużyli na równą karę albowiem w wypadku wszystkich tych oskarżonych występowały identyczne okoliczności obciążające i równie ubogie okoliczności łagodzące.</p> <p>Odnosząc się w tym miejscu do wniosku oskarżyciela publicznego sąd uznał, że wnioski te pomijały jakkolwiek nieliczne ale istniejące okoliczności łagodzące i zmierzały wyłącznie do realizacji celu represyjnego oraz odstraszącego kary, całkowicie ignorując cele kary w zakresie prewencji indywidualnej.</p>
D. J. (1)	4	4	<p>Miarkując okoliczności dotyczące wymiaru kary wobec oskarżonego D. J. (1) sąd, podobnie jak w przypadku pozostałych oskarżonych zważył, że podstawowym kryterium orzekania kary w ramach prewencji indywidualnej jest zgodnie z art. 53 k.k. przede wszystkim osobowość sprawcy, a w szczególności stopień jego zawinienia, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu,</p>

a także relacja między charakterem popełnionego przez niego czynu, a potrzebami w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa. Uznając zatem winę oskarżonego w zakresie przypisanego im czynu, sąd przystąpił do wymierzenia zasłużonych przez nich kar

Przy wymiarze kary sąd miał na uwadze tak okoliczności obciążające, jak i łagodzące dotyczące oskarżonych.

Jako okoliczności obciążające uwzględniono:

- wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonych, nawet przy przyjęciu wobec D. J. udziału w przestępstwie rozboju w typie podstawowym. Budzą powszechne oburzenie i potępienie zachowania polegające na napadaniu osób celem ich okradzenia, połączone ze stosowaniem przemocy.

- znamienny jest też stopień winy oskarżonego który wziął udział w zaplanowanym przestępstwie

- ważką w ocenie sądu okolicznością obciążającą jest również fakt kim byli pokrzywdzeni a mianowicie osoby bezdomne i przez ten fakt już pokrzywdzone przez los

Z kolei na korzyść oskarżonego sąd przyjął:

- złożenie od początku postępowania szczerych wyjaśnień co do przebiegu zdarzenia, mimo, że oskarżony nie przyznawał się do udziału w przestępstwie to jednak jego wyjaśnienia potwierdzały ten fakt, jak również przyczyniły się w istotny sposób do ustalenia przebiegu zająć

- dotychczasowa niekaralność oskarżonego,

Miarkując wszystkie wymienione wyżej okoliczności obciążające oraz łagodzące jak również okoliczności dotyczące samego udziału oskarżonego w przedmiotowym przestępstwie jako tzw. czujki i to w sytuacji gdy lokalizacja miejsca przestępstwa na polu, w oddaleniu od innych zabudowań oraz uczęszczanych dróg, znacznie zmniejszyła możliwość pojawienia się w pobliżu miejsca zdarzenia postronnych osób, przed obecnością których D. J. miał ostrzec współsprawców realizowanego przestępstwa oraz fakt, że rola oskarżonego nie łączyła się ze stosowaniem przemocy wobec pokrzywdzonych, jak też odnosząc wymiar jego kary do kar wymierzonych pozostałym

			oskarżonym, sąd uznał, że wymiarzenie w tych okolicznościach D. J. nawet kary w wymiarze minimalnego zagrożenia ustawowego za przypisany mu czyn byłoby karą niewspółmiernie wysoką, realizującą jedynie cele kary w zakresie prewencji generalnej i odwetu, jednak nie uwzględniającą potrzeb w zakresie indywidualnego jej oddziaływania na oskarżonego, który nie jest jeszcze osobą tak zdemoralizowaną jak współoskarżeni i realnie jest jeszcze przywrócenie go do życia w społeczeństwie. Dlatego też sąd wymierzył temu oskarżonemu karę z zastosowaniem nadzwyczajnego jej złagodzenia – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.
M. F. (1)	5	1	W związku z wyrządzeniem wskutek popełnionego przestępstwa szkody w mieniu pokrzywdzonych oraz krzywdy samym pokrzywdzonym oraz mając na uwadze zgłoszony przez prokuratora wniosek o zasądzenie zadośćuczynienia, sąd stosownie do regulacji art. 46 § 1 kk, orzekł wobec wszystkich oskarżonych solidarnie środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia
S. F. (1)	6	2	
T. F. (1)		3	
D. J. (1)		4	

		<p>szkód wyrządzonych poszczególnym pokrzywdzonym jak i zadośćuczynienia na rzecz wszystkich pokrzywdzonych w kwocie po 7000 tys. złotych za doznane krzywdy, mające wymiar głównie fizyczny</p> <p>Zdaniem sądu zasądzona kwota po 7 tys. złotych, umożliwi pokrzywdzonym poprzez spożytkowanie ich na cele przynoszące im pozytywne doznania skompensowanie przykrych doświadczeń wynikających z czynu oskarżonych.</p> <p>Wobec śmierci pokrzywdzonej B. C., przed zakończeniem niniejszego postępowania, sąd zasądził obowiązki kompensacyjne co do jej osoby, na rzecz jej spadkobierców.</p> <p>.</p>
--	--	---

1.Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU			
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Wskazać punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu.	Przytoczyć okoliczności.
M. F. (1)	7	1	Wobec zastosowania wobec oskarżonych M. F. (1) i S. F. (1) w toku postępowania przygotowawczego zatrzymania a następnie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego
S. F. (1)	8	2	

			aresztowania co stanowiło faktyczne pozbawienie ich wolności, sąd stosownie do regulacji art. 63 §1 kk, zaliczył okresy tego pozbawienia wolności na poczet podlegających wykonaniu kar orzeczonych wobec oskarżonych, uznając w zakresach tych kary te za wykonane.
M. F. (1) S. F. (1)	9		Z uwagi na korzystanie przez oskarżonych M. F. (1) i S. F. (1) z pomocy ustanowionych im z urzędu obrońców, których wynagrodzenia, wedle oświadczenia obrońców, nie uregulowali nawet w części, sąd na podstawie przepisów wskazanych w punkcie 9 wyroku zasądził na rzecz tych obrońców stosowne wynagrodzenie od Skarbu Państwa. Uwzględniając konieczność przygotowania się do sprawy w krótkim czasie, co wynikało z dokonanej na wniosek zarówno oskarżonych jak i wcześniejszych obrońców, zmiany obrońców z urzędu, sąd podwyższył podstawę zasądzenia wynagrodzenia obrońców, do 120 % stawki podstawowej. Wynagrodzenie to uwzględnia również rozpoznanie sprawy na więcej niż jednym terminie rozprawy oraz stawkę podatku od towarów i usług..

<p>1.6. Omówienie innych zagadnień</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę.</p>			
<p>7. KOszty procesu</p>			
<p>Wskazać oskarżonego.</p>	<p>Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.</p>	<p>Przytoczyć okoliczności.</p>	
<p>M. F. (1) S. F. (1) T. F. (1) D. J. (1)</p>	<p>10</p>	<p>Uwzględniając fakt wymierzenia oskarżonym F. długotrwałych kar pozbawienia wolności jak i mając na uwadze że nie posiadają oni żadnego majątku., sąd zwolnił tych oskarżonych z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa przypadających na nich części kosztów sądowych i nie wymierzył im opłat.</p> <p>Od D. J. sąd zasądził przypadającą na niego część kosztów sądowych, w tym wymierzył mu opłatę mając na uwadze, że orzeczony wobec niego wymiar kary, umożliwiający nawet jej odbycie poza zakładem</p>	

		karnym, umożliwi oskarżonemu uiszczenie tych kosztów poprzez podjęcie pracy zarobkowej, nawet w sytuacji nie posiadania przez niego majątku.	
1.1Podpis			